

Olipa kerran

- No niin, lapsukaiset. Malttakaapas vähän kun pappi saa tässä vähän koipiensa oiotuksi että jaksaa istua ja kertoa...
- Niin, se oli aikaa se. Ettehän te piiperoiset tietysti sitä usko, mutta silloin ei tosiaankaan ollut kännyköitä. Tai no joo, olihan niitä jonkinlaisia, ne olivat sellaisia tiiliskiven kokoisia että piti olla kottikärryt niiden kuljettamiseen. Mutta geeäsämmää ei ollut, ei tosiaankaan.
- Ettäkö valehtelen? Minäkö? En takuulla, kyllä semmoinen aika oli olemassa. Siitä on nyt täsmälleen kymmenen vuotta, kun ensimmäinen geeäsämä tuli kauppoihin. Se oli kesällä 1991, viime vuosituhannella. Aika isohan se sekin oli, se ensimmäinen geeäsämä, mutta kyllä sillä jo höpötteli...
- Minäkö vaan muka höpöttelen? Ei kun minähän juuri kerroin että silloin höpöteltiin siihen ensimmäiseen oikeaan kännykkään. Se oli suuri ihme silloin.
- Jaa miksikö ei lähetetty tekstareita? Heh-heh, taaperoinen, eihän tekstiviestejä ollut vielä olemassakaan, ei niitä ollut keksitty. Sitä piti ihan muulla tavalla olla yhteyksissä ihmisiin.
- No puhumalla tietysti. Tai ethän sinä sitä ehkä osaa kuvitella, mutta siihen aikaan tosiaan piti kaikki asiat hoitaa puhumalla. Ei ollut edes internettiä.
- Mihinkäkö puhuttiin? Ihan vaan suoraan toiselle ihmiselle, tai vaikka puhelimeen. Se vaan oli yleensä sellainen, ettei sitä saanut mukaan, kun se oli sellaisella piuhalla seinässä kiinni ja sitten siinä oli levy josta veivattiin numeroita. Ja sitä ennen veivattiin oikein kammella, kun ei ollut sitä numerolevyäkään. Siellä toisessa päässä oli joku täti joka sitten pani piuhan sellaiseen reikään, että se puhe meni sitä kautta sitten.
- Ei, ei se ollut laturi, kun se oli se puhelinjohto. Siis puhe meni lankaa pitkin eikä suoraan ilmassa...
- Soittoäänikö? Se oli vain semmoinen pirr-pirr-pirr. Ei silloin Darudestakaan vielä tiedetty mitään eikä edes Bomfunk MC:stä. Eikä muuten ollut logojakaan.
- Enkä valehtelee, usko jo! Ei niitä ollut keksitty tai jos olikin niin eivät ne olleet vielä käytössä.
- Joo, kyllä ihmiset sentään silloinkin kirjoittaa osasivat, mutta ne eivät näppäilleet, vaan semmoisella kuulakärkikynällä... Käy vaikka museossa katsomassa, siellä niitä varmasti on.
- Mitäkö sitten luettiin? Joo, siihen aikaan oli olemassa sellaisia paperille painettuja tekstejä, lehtiä ja kirjoja ja mitä niitä nyt on. Niitä ne ihmiset lukivat. Niissä saattoi olla vielä enemmän kirjaimia kuin kännykässä, reilustikin yli 160 merkkiä.
- Oli, oli. Olihan se tietysti aika tylsää ja raskasta, mutta ei mahtanut mitään. Se oli niin alkeellista se aika, ja kun ei paremmasta tiedetty, niin ei sitä osattu valittaakaan.
- No niin, eiköhän tämä jo tälle illalle riitä. Kipaiskaapas nyt jo nukkumaan. Älkääkään enää pitkään pelatko sitä matopeliä ja laittakaa känny herättämään aamulla. Hyvää yötä.

